

metša ärest jäätma peält häid marjo; agga kel hea on, parremat ta tahhab. Mart ütles Jani wasto: Siin on head, agga metšas woivad parremad olla. Jaan teggi wasto: Ei meie senna tohhi miina, taat kelasan meid wägga. Mart wastas: Taat kelasan meid sure metša sisse minnemast, egga meie kaugele ei lähhá. Mis temma teab, kus meie käisime. — Meie jo tulleme warsti taggasi. Jaan hakkas Marti sanna uskma ja temma nou wõtma. Metšas olli hea willo, warjulinne koht, sest poisid jooksid rõmoga eddasi. Wimašs Jaan seisatas ja ütles: Ui, ui! meie ei ná ennám páwa, páaw wist lojas jo! Siis poisid piddid rutto taggasi tötama, agga te olli nende käest ärrakaddunud, nemmad olli pimmeda metša sees, ei teadnud ühtegi kuhho miina. Kúl nemmad uilgasid, ei heält ühtegi wasto! Siis meeste püksid wabbisesid! Nemmad nutsid ja karjusid allati peäle: Taat ai, ja eet

ai! agga ei aidant ühtegi. Pimme olli jo wäljas, ja issa ammogi olli neid odant taggasi tulles. Wimašs ta láks, murre skeddames ja wessi filmis neid tagga otsima. Temma kúl pole õni otsis, enne kui ta neid ülles leides. Agga kuida ta leidis neid? Silmad ollid neil werrised puhhas, kúbbarad peast ja kingad jallast ärrakaddunud. Agga paljo pahhem olli se; witsa raag olli Marti filma leidnud, ja film näitis paistetand ja werrine ollewad. Párrast kae kaswis parrema filma peäle. Jaan olli mahhakukkund, ja párrast ei tahtnud ennám assemelt ärra sada. Teda da kante koi, agga ei saand warmast arsti, kes olleks moistnud nikkastust aidata. Temma seisis pole aasta maas, ja siis labba jalg jái kówwaraks — olli aina sant ello põlweks. Siis olli ahhastust kúl wannemil ja lastel. Jaan ei saanud muidogi kuhhugi ennám kui kargoga,